

Phần 7

Chương 19

Roi

Quân Phi Sắc theo gã sai vặt Lan Chi Nhu phái tới, đi một mạch trở lại biệt viện nhà mình.

Ban ngày vẫn là cái viện vắng vẻ rách nát, lúc này lại được dọn dẹp sạch sẽ, còn đặc biệt loại bỏ hoa cỏ vốn có trong viện, đổi thành gốc cây hoa mộc lan được đời tới từ trong viện cũ của hắn.

Trong phòng, màn lụa chắn đệm hoàn toàn mới, gió thổi làm màn cửa Tô Châu nhẹ lay động, bàn làm việc sạch sẽ, còn có, bên trong lưu hương tinh xảo đang đốt hương tiêu diệt tỏa ra hương thơm thảo nhiên khiến người thoải mái.

Những thứ này, không thể nghi ngờ đều là làm theo sở thích của hắn.

Lần này, Quân Phi Sắc rất hài lòng.

“Vất vả rồi.”

“Tướng quân hài lòng là tốt rồi.” Lan Chi Nhu cười dịu dàng, một bên tiến lên, đưa tay muốn cởi áo choàng giúp hắn.

Quân Phi Sắc không dấu vết né tránh, tự mình cởi áo choàng đưa cho nàng: “Nơi này có Băng Diễm hầu hạ ta là được rồi, ngươi cũng vất vả một ngày rồi, nghỉ sớm đi.”

“Hắn là một đại nam nhân, có thể hầu hạ được gì.” Lan Chi Nhu không lưu tâm, thu dọn áo choàng xong, lại bung nước nóng đã chuẩn bị tới: “Tây rửa trước. Biết tiệc rượu trong cung người chưa chắc ăn ngon, ta sớm chuẩn bị cho người mấy món ăn, đều đã hâm nóng rồi.”

“Không cần, ta không đói bụng.” Quân Phi Sắc rửa tay, trực tiếp ngồi vào bàn làm việc, tiện tay cầm lên một quyển sách lật xem.

Lan Chi Nhu vội vàng dời một ngọn đèn qua, nhìn sắc mặt hắn tạm được, không khỏi nghi ngờ: “Sao không đói bụng? Buổi trưa Tướng quân không ăn cái gì.”

“Trong dạ tiệc đã dùng qua rồi.” Quân Phi Sắc nhẹ nhàng nói, tiện tay, lại lật một trang, giống như đọc rất hăng hái.

“À...” Lan Chi Nhu thấy thế, không biết nói gì nữa, đành mắt mát đi ra ngoài, vừa mới đi mấy bước, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay trở lại nói.

“Tướng quân, cô nương bị trói tới đây vào ngày hôm nay...”

“Hà?” Quân Phi Sắc ngẩng đầu, bộ dạng mờ mịt, từ đầu hẳn đã quên chuyện kia rồi.

Trái tim Lan Chỉ Nhu mới thả xuống, xen lẫn một chút mừng rỡ, cười nói: “Nghe nói là Úy gia Nhị tiểu thư, phải không? Cô nương kia thật thông minh xảo trá, tự mình cắt đứt dây thừng chạy đi.”

“Ừ.” Quân Phi Sắc nhàn nhạt hừ một tiếng, lại cúi đầu đọc sách, hiển nhiên không có hứng thú với chuyện này.

Lan Chỉ Nhu nhẹ nhàng mỉm cười, trên mặt tươi cười, dịu dàng nói: “Chỉ Nhu đi xuống trước, Tướng quân cũng đừng xem khuya quá, nghỉ ngơi sớm.”

Mà lúc này, Úy Tuệ dưới sự hộ tống của mấy vị lão bá đại nương, đến nhà an toàn.

Thọ Nhi mừng rỡ, nhưng thấy nàng mặt xám mày tro hết sức nhếch nhác, lại đau lòng không thôi, trong lòng mắng Tướng quân kia mấy trăm lần.

Úy Tuệ không còn sức lực, vừa rửa mặt vừa phân phó người chuẩn bị thức ăn, nàng đói bụng lắm rồi.

Ăn uống no đủ, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, lúc này Úy Tuệ mới chui vào trong chăn ấm áp, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lại nói, cổ đại này thật không có nhân quyền, tùy tiện bắt người trói lại, nếu không phải nàng cơ trí trốn thoát, qua khỏi đêm nay, vừa lạnh vừa đói, không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Ai!

Nhưng mà, nói đi thì cũng nói lại, rốt cuộc hôm nay ai đã ám toán nàng? Thật sự quá ti tiện mà.

“Nếu để ta bắt được người nọ, nhất định phải lấy roi quất nàng.” Trong chăn, Úy Tuệ hung ác nói.

Chỉ là, nàng không biết, sợi roi vẫn mang theo bên người, giờ đang ở trước mặt Thái tử.

Sau cung yến, Thái tử Tiêu Dục trở về phủ Thái tử, Bách Lý Tuấn Dật đã chờ rất lâu, chẳng qua là muốn nhìn thấy chuyện cười của hắn.

Ai ngờ chuyện cười không thấy đâu, lại để cho hắn gặp một chuyện lạ.

Ao sen phía hậu hoa viên phủ Thái tử, trong một đêm tất cả cá đều chết hết, từng con cá ngựa bụng chết trôi trên mặt nước, tình trạng này thật khiến người ta khó chấp nhận.

Trong đó có loại hồng long mà Thái tử thích nhất, nghe nói mới nuôi không lâu, lần này cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Quản gia trong phủ bị dọa sợ, vừa lúc Bách Lý Tuấn Dật tới đây, nên tìm hắn hỗ trợ giúp tra xét chuyện này, hi vọng lúc Thái tử trở về sẽ có câu trả lời thích đáng.

Giao phó, chính là một sợi roi bạc dài ba thước, lúc này, đang ướt sũng nằm trong một cái khay tinh xảo, Thái tử điện hạ đang suy tư.

Tiêu Dục liếc mắt một cái đã nhận ra sợi roi này là của Úy Tuệ, không khỏi nghi ngờ: “Người nói là do thứ này, độc chết cá trong ao?”

“Ừ.” Bách Lý Tuấn Dật gật đầu.

Lúc đầu hắn không biết chủ nhân sợi roi này là ai, chỉ là sau khi vớt lên, quản gia và mấy hạ nhân trong phủ lập tức nhận ra, dù sao, sợi roi này chưa bao giờ rời khỏi Úy Tuệ, mà nàng thường xuyên đến phủ Thái tử, những người này đều quen thuộc.

Roi này được vớt lên, tỏa ra mùi vị cổ quái, hắn liền lưu ý, sai người tìm đại phu kiểm tra thực hư, quả nhiên, trên thân roi tẩm một loại độc dược mẫn tính, dược này vô sắc vô vị, không dễ bị người phát hiện, đối với thân thể con người lại tích lũy thương tổn theo từng ngày, không phát tác trong ngày một ngày hai.

Sở dĩ lần này độc chết nhiều cá như vậy, là vì bị ngâm trong nước nhiều ngày, độc tính phát tác, mà cá là loại ăn thực vật, không may trúng độc, độc truyền nhiễm, vì vậy trong một đêm, tất cả cá đều bị nhiễm độc mà chết.

Giải thích xong những thứ này, nhìn vẻ mặt âm trầm của Tiêu Dục, Bách Lý Tuấn Dật lắc đầu than nhẹ: “Xem ra, Úy tiểu ma nữ này trôi qua cũng không thoải mái, có người muốn cái mạng nhỏ của nàng.”

“Sao người biết, độc này không phải do tự nàng bôi lên?” Tiêu Dục liếc hắn, đáy lòng lại suy xét lời hắn nói.

Bách Lý Tuấn Dật nhướng nhướng mi, tà tứ cười một tiếng: “Tự nhiên, đầu óc của nha đầu kia lại tương phản với khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cũng có khả năng cảm nhận độc dược độc chết chính mình.”

Tiêu Dục cũng không nói gì thêm, hai mắt nhìn chằm chằm cây roi kia, trong đầu hiện lên hình ảnh, hình như là chuyện của nhiều năm trước.

Đó là một ngày hè bọn họ biết nhau không lâu, hắn vừa được sắc phong làm Thái tử, hết sức phấn khởi, ngày ngày nghiên cứu cách thống trị quốc gia như thế nào mới tốt, vì Phụ hoàng phân ưu.

Ngày đó, hắn vừa nghe được tình hình thiên tai ở phương Nam, lo lắng không thể nghỉ ngơi, buổi chiều ánh nắng chói chang, nghe tiếng ve kêu trên cành cây, càng thêm ngọt ngào.

Ngay lúc này, nàng đến đây, hình dáng hào hứng, phía sau có một tiểu nha đầu đi theo.

Tiểu nha đầu để hộp thức ăn xuống, tự động lui vào trong viện.

Trong hành lang dài của hoa viên, hắn nhìn nàng khẽ nhếch khuôn mặt nhỏ nhắn, dày đặt mồ hôi lóng lánh, còn có đôi mắt lóe sáng như ánh sao, trong lúc nhất thời quên đi phiền chán, chỉ thấy nàng khom lưng mở hộp thức ăn, lấy từ bên trong ra một chén tuyết lê ướp lạnh.

Đúng vậy, là tuyết lê đã được ướp lạnh qua, mát lạnh ngọt lành tan trong miệng, ăn một miếng, từ trong đáy lòng dâng lên thoải mái, trong khoảnh khắc toàn bộ sự ngọt ngào đều biến mất sạch.

Đó cũng là lần đầu tiên, bọn họ ngồi chung một chỗ hài hòa nói chuyện.

Hắn nói hần phiến lòng chuyện triều chính, nàng nói nàng lo lắng chuyện nhà.

Nàng nói nhiều về việc nương nàng không thương nàng, Đại ca ghét bỏ nàng, đệ đệ lại là một hũ nút (ý là bị câm), trong nhà chỉ có tổ mẫu là đối xử tốt với nàng.

Nhắc tới tổ mẫu, trên gương mặt kia mới tràn ra mấy phần vui vẻ, lại còn đặc biệt tháo sợi roi nhỏ màu bạc được chế tác xinh đẹp tinh xảo từ bên hông xuống, đắc ý khoe với hần.

“Đây là quà tổ mẫu tặng cho muội, là mời thợ thủ công nổi tiếng khắp thiên hạ chế tạo thành, huynh sờ thử xem, roi này vừa nhẹ lại mềm, nhưng mà đánh vào người lại rất đau. Tổ mẫu nói, nếu như sau này gặp người nào khi dễ muội, sẽ dùng roi này quất chết hần, hừ hừ...”

Chương 20

Gần Gũi

Anh mặt trời dịu nhẹ của buổi sớm mai, nghe tiếng chim tước mềm mại kêu ở ngoài cửa sổ, Úy Tuệ chậm rãi mở mắt, màn lụa màu hồng nhạt, một phòng xa hoa tinh xảo, khiến nàng hơi hoảng hốt.

Chỉ là, rất nhanh nàng đã thoát khỏi cảm giác mất mát, ngồi dậy, duỗi cái lưng mỏi nhừ, lại thấy nắng ấm rực rỡ ngoài cửa sổ, tâm tình cũng tốt hơn.

Quá khứ, nguyên chủ có thói quen ngủ nướng, cho nên lúc này không ai tới quấy rầy, Úy Tuệ cũng không muốn gọi người hầu hạ, chỉ lấy áo khoác trên đầu giường, khoác ở trên người, ngồi trên giường, luyện tư thế yoga đơn giản.

Khoảng một khắc sau, tứ chi thoải mái hơn rất nhiều, lúc này nàng mới sung sướng đứng lên, tự mình mặc y phục, gấp chăn đệm gọn gàng, mới gọi Đào Nhi bên ngoài bưng nước nóng vào rửa mặt.

Không thoa phấn trang điểm, không mang trâm cài, sợi tóc đen như mực không bị bó buộc, dịu dàng buông xuống, đơn giản thoải mái, không giống ngày xưa xinh đẹp khoa trương, giờ là một loại xinh đẹp thanh thủy như phù dung, khiến Đào Nhi nhìn đến ngây người.

“Nước?” Úy Tuệ tự mình ngồi trước bàn trang điểm, cầm lấy lược chải đầu.

“A, a...” Lúc này Đào Nhi mới nhớ tới nước nóng đặt trên kệ rửa mặt rồi.

Ý Tuệ sẽ không chải thành búi tóc cổ đại, chỉ cầm một dây cột tóc vàng nhạt, cột một đầu tóc đen thành đuôi ngựa, xong đi tới rửa mặt.

Đào Nhi đưa khăn nóng cho nàng, lại nhìn kiểu tóc đơn giản lưu loát của nàng, chặc chặc cười nói: “Tiểu thư chải tóc như vậy, thật sự rất khác biệt.”

“Cũng không tệ lắm phải không?” Ý Tuệ cũng cực kì mãn ý, nguyên chủ trừ bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kinh người, thì một đầu tóc đen thẳng này cũng rất tốt, làm cho người ta cực kì hâm mộ, so với tóc giả của nữ minh tinh trong quảng cáo dầu gội đầu ở hiện đại mà nàng thấy không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

“Ừm.” Đào Nhi gật đầu.

Lát sau, Thọ Nhi bung điếm tâm tới, phát hiện Ý Tuệ cột tóc đuôi ngựa, không khỏi nhíu mày: “Hi Nhi đâu? Tại sao không chải tóc cho tiểu thư?”

“Ta chải tóc nhìn không đẹp sao?” Ý Tuệ ngồi vào bàn ăn, nhìn bữa sáng phong phú, khẩu vị tốt.

Thọ Nhi ngưng mi, có ai làm tiểu thư mà để đầu tóc đơn giản như vậy? Không có một cái trâm hoàn trâm hoa, so với nha đầu nhà nhà bình thường cũng không bằng.

Đang muốn nói gì, Đào Nhi vội vàng giải thích: “Sáng sớm Hi Nhi tỷ tỷ bị phu nhân gọi qua bên kia.”

“Sao vẫn chưa trở lại?” Thọ Nhi kỳ quái.

“Có lẽ mẹ ta tìm nàng có việc, gấp gáp cái gì? Hôm nay ta không có ra ngoài, như vậy rất tốt.” Ý Tuệ vừa nói xong, cầm đôi đũa bên cạnh, gấp miếng bánh bao nhân đậu, vội vàng ăn, chỉ cảm thấy mỹ vị đặc biệt: “Ăn ngon thật. Ai làm vậy?”

“Dĩ nhiên là Điềm Nhi tỷ tỷ làm, ở chỗ chúng ta, trừ bỏ nàng, người nào có tay nghề được vậy.” Đào Nhi cười hi hi khen.

“Ừ, thật không tệ.” Ý Tuệ ăn liền hai cái, lại ăn vài ngụm cháo, bỗng cảm giác trong bụng ấm áp, trên người cũng ấm áp hơn, không khỏi hí mắt cười lên.

Nếu vứt bỏ tương lai bi thảm mà nữ phụ có khả năng gặp phải, thì cuộc sống hiện tại của nàng quả thật không tệ, y đến vươn tay com tới há mồm, làm một sâu gạo thôi.

Nghĩ đến sâu gạo, trong đầu nàng không hiểu sao nhớ đến cảnh tượng Thượng Quan Tễ Nguyệt dứt Ý Vân Nhạc ăn com.

Hài tử kia, ngay cả com cũng không ăn sao?

Ngực cứng lại, hài tử xinh đẹp kia là đệ đệ ruột của nàng.

“Còn bánh bao này không?”

“Còn, Điểm Nhi hấp tới hai lồng.” Thọ Nhi thấy nàng thích, cười trả lời: “Nô tỳ đi lấy.”

“Đừng.” Trên bàn trừ bỏ bánh bao ra, còn có sủi cảo, gà xé phay, cháo, với vài món điểm tâm nàng không biết tên, với một bữa điểm tâm mà nói thì đây quá phong phú, nàng hoàn toàn ăn không hết.

“Một hồi, người gói mấy cái bánh bao nóng hồi lại.”

“Sao thế?” Thọ Nhi nghi hoặc.

Úy Tuệ lại ăn một ngụm cháo, nghĩ đến cái gì, lại phân phó Đào Nhi: “Hôm qua Lục hoàng tử đưa Sa kỳ mã cho ta còn không?”

Thứ kia mềm ngọt xốp xốp, hài tử đều thích ăn loại đó.

“Còn, nô tỳ đã cất kỹ, hiện tại tiểu thư muốn ăn sao?” Đào Nhi hỏi.

Úy Tuệ lắc đầu: “Chút nữa lấy ra, ta mang cho Nhạc Nhi nếm thử.”

“Tiểu thiếu gia?” Đào Nhi, Thọ Nhi cùng kinh ngạc tròn to mắt.

Không phải tiểu thư luôn ghét tiểu thiếu gia sao?

Úy Tuệ mỹ mãn dùng xong điểm tâm, Đào Nhi Thọ Nhi cũng đã chuẩn bị tốt hai món ăn nàng muốn mang đi.

“Đào Nhi, người cầm theo.” Thọ Nhi quá giống bà quản gia, cũng dong dài, Úy Tuệ cũng giống như nguyên chủ, làm gì cũng thích dẫn theo Đào Nhi góc.

Đào Nhi “ạ” một tiếng, xách hộp đựng thức ăn, theo sau Úy Tuệ.

Phía sau, Thọ Nhi đuôi tới cửa viện, lo lắng dặn Đào Nhi, hầu hạ tiểu thư cho tốt.

Đào Nhi chỉ hừ một tiếng, khoát khoát tay với nàng, ý bảo yên tâm.

Nhưng sao Thọ Nhi có thể yên tâm, tiểu thiếu gia còn chưa ra đời, tiểu thư đã kiêng kị hẳn sẽ đoạt đi sủng ái của nàng, thậm chí lúc phu nhân mang thai chín tháng, sắp lâm bồn, cố ý ngáng chân khiến phu nhân ngã sắp xuống hòng làm mất đi đứa bé trong bụng.

Về sau khiến tiểu thiếu gia sinh non, phu nhân không ngừng xuất huyết, thiếu chút nữa bỏ mạng.

Tự nhiên, chuyện tình lần đó, tiểu thư cũng chịu sự trừng phạt nghiêm khắc, nếu không phải lão thái thái ra mặt, sợ là tiểu thư cũng không giữ được mạng.

Ai, từ đó về sau, tiểu thư hận tiểu thiếu gia, mấy năm nay cũng chưa bao giờ chủ động đến nhìn tiểu thiếu gia, vì sao hôm nay tốt lành muốn đi thăm tiểu thiếu gia chứ?

Bất kể thế nào cũng không nghĩ ra, trong lòng bất an, trở về phòng, lại lo lắng, sau cùng đành phải sai một tiểu nha đầu qua viện của Thượng Quan quản gia, vụng trộm nhìn, nếu như có gì không tốt, lập tức trở về bẩm báo.

Tiểu nha đầu lập tức đi làm, theo sau Úy Tuệ và Đào Nhi một khoảng xa.

Dĩ nhiên Úy Tuệ không biết việc này, nàng đi gần gũi với đệ đệ của mình, có gì không đúng à?

Ở hiện đại, nàng là con một, tuy có rất nhiều anh chị em họ, nhưng ở nhà chỉ có một mình, bình thường không có ai nói chuyện, buồn cũng chỉ có thể nói chuyện với gấu bông.

Giờ thì tốt rồi, chẳng những có ca ca tỷ tỷ, còn có đệ đệ thiếu niên xinh đẹp như thế.

Hắc hắc, mặc dù, ca ca lạnh lùng, tỷ tỷ tàn nhẫn, nàng không dám trêu chọc hai người này, nhưng người đệ đệ kêu tên Úy Vân Nhạc kia, nàng vẫn có thể đi chiếu cố gần gũi chứ.

Đọc theo đường đi, nàng ngâm nga khúc ca, nghĩ đến lát nữa đệ đệ vui vẻ khi nhìn thấy mỹ thực, trong đầu cảm thấy tốt đẹp.

“Tiểu thư, người hát bài gì vậy, thật dễ nghe.” Đào Nhi nghe giai điệu đó thật êm tai, nhìn không được hỏi, trong lòng lại có vài phần đặc ý, là ai nói tiểu thư nhà nàng một chữ bẻ đôi cũng không biết, vô tài vô đức chứ? Tiểu thư hát thật dễ nghe đấy nhé.

“Nghe hay chứ? Đây là ca khúc nổi tiếng ‘Fur Elise’.” Nói xong, nàng còn vui vẻ đứng lại duỗi hai cánh tay, ưu nhã xoay vòng, vạt áo tung bay, thoạt nhìn có vài phần tư thái xinh đẹp như thiên tiên.

Đào Nhi trợn to mắt, lắp bắp nói: “Đây là tiểu thư chưa từng học qua khiêu vũ, nếu tiểu thư nhảy, nhất định còn đẹp hơn Diêu gia tiểu thư kia đấy.”

Úy Tuệ vừa định thốt lên chính mình biết nhảy, đột nhiên nhớ đến Đào Nhi từng nói, nguyên chủ không những một chữ bẻ đôi cũng không biết, cầm kỳ thi họa, tài nghệ ca múa, gì cũng không biết, quả thật là bao cở trong bao cở.

Ai, xem ra sau này mình phải nỗ lực, không thể làm bao cở cả đời được, thỉnh thoảng làm sâu gạo cũng được, nhưng nếu cả đời làm sâu gạo sẽ bị mốc meo.

Chủ tớ hai người vừa nói vừa cười đến chỗ của Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Mới vào tiến vào cửa viện, liền nghe thấy tiếng khóc của Úy Vân Nhạc, không lớn, nức nức nở nở, tiếng khóc cực kì đè nén, nghe được lại đặc biệt níu lòng người.

Úy Tuệ vội bước nhanh hơn, đẩy cửa vào, chỉ thấy tiểu nam hài nép trong góc tường, cúi thấp đầu khóc nức nở, bên cạnh, Vân nương không biết làm sao để dỗ dành, nhìn vẻ mặt đó, cũng sắp khóc theo.

Chương 21

Ca Ca So Tài Với Thúc Thúc

“Sao vậy?” Úy Tuệ vội vàng đi vào hỏi.

Vân nương thấy nàng, bị dọa đứng lên, vọt qua một bên, rũ mắt áp ứng trả lời: “Nhị tiểu thư, không phải nô tỳ...”

“Sao lại thế này? Tại sao tiểu thiếu gia lại khóc?” Đào Nhi tiến vào, chất vấn Vân nương.

Vân nương run rẩy giải thích: “Nô tỳ đang quét sân, nghe thấy tiếng khóc của tiểu thiếu gia, nên đi vào dỗ, cũng không biết tại sao.”

“Thượng Quan quản gia đâu?” Úy Tuệ khom lưng, đưa tay vuốt tóc trấn an Úy Vân Nhạc, nhẹ giọng dỗ dành: “Không có việc gì, Nhị tỳ ở đây.”

Nhưng, bị người đụng nhẹ, tức thì Úy Vân Kiệt giống như con cá bị cắn câu kịch liệt giãy giụa, trong miệng gào khóc hu hu, dùng sức đập đầu vào vách tường, giống như muốn ăn mình vào trong vách tường vậy.

Úy Tuệ bị dọa cho u mê, đưa tay chắn lại theo bản năng, mặc kệ bàn tay bị cái đầu nện liên tục vào, rất đau.

Đào Nhi và Vân nương hai người hét hoảng tiến lên, ôm lấy Úy Vân Nhạc đột nhiên điên cuồng, nhưng, từ trong miệng đứa trẻ phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, giống như sói con lạc đường trong đêm tối, Đào Nhi bị đau kêu lên, quả nhiên, đứa nhỏ này cắn vào cổ tay của Đào Nhi.

“Nhạc Nhi, thả ra nhanh.” Thấy những giọt máu chảy ra từ làn da trắng nõn của Đào Nhi, Úy Tuệ thực sợ hãi, vội vàng kéo hẳn, lại không dám cứng rắn cạy miệng hẳn, sợ làm hẳn bị thương.

“Các người làm gì vậy?”

Đúng lúc ba người làm không lại một đứa trẻ, thì vang lên tiếng trầm thấp lạnh lùng ngoài cửa, mọi người không kịp nhìn kỹ là ai tới, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng đánh tới, nhanh chóng ôm lấy Úy Vân Nhạc từ trong tay mấy người.

“Nhạc Nhi, đừng sợ, là Nguyệt thúc thúc.”

Sắc mặt Thượng Quan Tễ Nguyệt xanh mét, đôi mắt lo lắng nhìn chằm chằm Úy Vân Nhạc, phát hiện hẳn cắn chặt răng run rẩy, trong mắt tràn ra vị chất, vẫn nhẫn tâm tách miệng hẳn ra, đưa ngón tay của mình vào trong miệng hẳn, để mặc hẳn dùng hết sức cắn xuống.

Rất nhanh, ngón tay của hẳn cũng giống như của Đào Nhi, rỉ máu.

Bên cạnh, đám người Úy Tuệ ngây người nhìn.

“Nhạc Nhi, ngoan, không sợ, Nguyệt thúc thúc ở đây.” Một bàn tay bị Úy Vân Nhạc cắn trong miệng, Thượng Quan Tễ Nguyệt đưa cánh tay kia, nhẹ nhàng vỗ lưng hẳn, ôn nhu ghé vào tai hẳn trấn an.

Như thế, Úy Vân Nhạc dần dần bình tĩnh lại, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh đầy nước, mồ hôi và nước mắt xen lẫn một chỗ, khiến người ta càng nhìn càng chua xót.

Trong lòng Úy Tuệ không biết là tư vị gì, yên lặng lấy khăn ra, đưa cho Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Không phải nàng không muốn tự mình lau cho hắn, chỉ sợ đưa nhỏ lại kích động lên, lại nháo một phen, người khác thì không sao, nhưng đưa nhỏ này sẽ chịu không nổi.

Thượng Quan Tễ Nguyệt nhận lấy, cảm kích liếc mắt nhìn Úy Tuệ, sau đó dịu dàng lau mặt của Úy Vân Kiệt.

Ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tễ Nguyệt một lúc lâu, ánh mắt Úy Vân Kiệt từng chút từng chút tốt lên, chỉ là hắn vẫn không mở miệng như cũ, chỉ mở to mắt nhìn, như sợ người sẽ bỏ đi.

Giống như biết trong lòng hắn nghĩ gì, Thượng Quan Tễ Nguyệt nở nụ cười an ủi: “Nguyệt thúc thúc sẽ không rời khỏi Nhạc Nhi, vừa rồi Nguyệt thúc thúc có việc chỉ đi ra ngoài một lúc, lập tức trở lại ngay. Con xem, đây là cái gì?”

Úy Vân Kiệt hạ mắt, liếc nhìn trong ngực hắn, từ từ há miệng.

Lúc này Thượng Quan Tễ Nguyệt mới lấy một con vịt nhỏ được làm bằng thủ công, nhỏ bằng lòng bàn tay, thợ làm không tệ, trông rất sống động, khó làm nhất là, trên cổ con vịt còn gắn vào một cái chuông bằng vàng, phát ra tiếng đinh đàng giòn vang, rất thú vị.

“Cho, đây là do tự tay Nguyệt thúc thúc làm cho con. Cái chuông này...” Cũng không biết vì sao, cổ họng Thượng Quan Tễ Nguyệt nghẹn lại, không nói tiếp, chỉ hỏi: “Thích không?”

Úy Vân Nhạc chưa nói thích hay không, chỉ nhận con vịt nhỏ, yêu thích nâng trong lòng bàn tay, không cần phải nói, nhất định là thích rồi.

Thượng Quan Tễ Nguyệt vui mừng cười một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu, nói với Vân nương: “Nơi này không có việc gì, người lui xuống trước.”

“Vâng.” Vân nương chỉ mong được rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại chủ tớ Úy Tuệ, Thượng Quan Tễ Nguyệt nhìn Úy Tuệ, mắt lộ áy náy, chậm rãi mở miệng: “Nhị tiểu thư trở lại? Chuyện hôm qua, ta...”

“Chuyện hôm qua? Chuyện gì?” Úy Tuệ còn chưa biết Thọ Nhi gặp khó khăn chỗ Công chúa Minh Ca, quay qua nhờ Thượng Quan Tễ Nguyệt, thế nhưng, người này thật sự bảo thủ, Công chúa Minh Ca không cho phép quản, hắn liền thật sự mặc kệ.

Cho rằng nàng không muốn nhắc tới, Thượng Quan Tễ Nguyệt thức thời không nói tiếp, chỉ nói: “Nhị tiểu thư bình yên thì tốt.”

Lại hỏi: “Sáng sớm Nhị tiểu thư tới đây là có chuyện gì?”

“A...” Lúc này Úy Tuệ mới bừng tỉnh nhớ ra, vội kêu Đào Nhi cầm hộp thức ăn đến, tự mình mở ra, lấy đĩa bánh bao từ bên trong ra, vừa thấy ngույ, có chút nhụt chí.

“Này?” Thượng Quan Tễ Nguyệt nghi ngờ nhìn chằm chằm hộp đựng thức ăn.

Úy Tuệ mấp má miệng, nói: “Buổi sáng ta ăn bánh bao này, cảm thấy mùi vị không tệ, muốn mang ngay đến cho người và Nhạc Nhi nếm thử. Chỉ là, ngույ rồi.”

“Nhị tiểu thư mang cho Nhạc Nhi ăn?” Đáy mắt Thượng Quan Tễ Nguyệt không rõ là cảm xúc gì.

Úy Tuệ gật đầu: “Ừm, nhưng lại ngույ rồi, phải nóng mới ngon. A, đúng rồi, còn cái này ăn cũng ngon nè.”

Nói xong, nàng lại lấy túi sa mã ra, lấy ra một cái, giống như lấy lòng đưa cho Úy Vân Nhạc trước mặt.

“Nhạc Nhi, đây là sa mã kỳ, nếm thử chưa? Rất ngon đó.”

Nghe Lục hoàng tử nói, đây là do ngoại quốc tiến cống, nàng đoán Úy Vân Nhạc chưa được nếm qua.

Chỉ là, Úy Vân Nhạc hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui mà con vịt nhỏ mang lại cho hắn, hoàn toàn không nghe thấy lời của tỷ tỷ.

Trên mặt Úy Tuệ lộ ra vẻ thất vọng.

“Nhạc Nhi sẽ thích.” Thượng Quan Tễ Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng an ủi, ánh mắt nhìn Úy Tuệ cũng thêm vài phần ấm áp.

Tới cùng cũng chỉ là hài tử mười mấy tuổi, lại là tỷ đệ ruột thịt, làm sao có oán hận nhiều được chứ?

“Ừ, cái này để ở đây, Thượng Quan quản gia.” Xung hô này rất ngượng miệng, Úy Tuệ thấy dung mạo Thượng Quan Tễ Nguyệt như trích tiên, trong đầu hiện lên tình cảnh, lời kéo tay áo của hắn, nũng nịu gọi hắn Nguyệt ca ca.

Chỉ là, cũng chỉ một cái chớp mắt, nàng bị chính mình làm cho bồn nôn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, lại không biết vì sao, mở miệng nói: “Ta thấy người cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, không bằng, ta gọi người là Nguyệt ca ca nhé?”

Nếu như không phải nũng nịu gọi Nguyệt ca ca, thì cũng không thấy chán ghét.

Nhưng Thượng Quan Tễ Nguyệt nghe thấy, khóe mắt không tự giác giật giật, chợt ôn nhu cười nói: “Nhị tiểu thư không ngại giống Nhạc Nhi, gọi ta một tiếng Nguyệt thúc thúc đi.”

“A?” Ca ca và thúc thúc, đây chính là không đồng lúa.

Nhưng đệ đệ gọi hấn thúc thúc, chính mình gọi hấn ca ca, cũng không giống, bất đắc dĩ, Úy Tuệ bĩu môi: “VẬY ta vẫn gọi người là Thượng Quan quản gia vậy.”

“Nhị tiểu thư tùy ý.” Thượng Quan Tễ Nguyệt gật đầu cười nhẹ, trên dung nhan trắng nõn hiện lên ý cười thân thiết ôn hòa, để cho Úy Tuệ thấy, tim không khỏi đập nhanh.

Ở hiện đại, chính mình cũng thần tượng những anh chàng Hàn Quốc, nhưng cũng chỉ đáng thương chảy nước miếng trước màn hình máy tính, mà lúc này, không phải là mỹ nam ám áp trong truyền thuyết đây sao?

Quả thực tốt hơn nhiều so với những anh chàng mà mình từng thấy qua.

“Thượng Quan quản gia, người thích ăn món gì? Lần sau ta cũng mang cho người.” Trong lòng muốn cái gì, hành động sẽ làm được, Úy Tuệ là như vậy.

Ở hiện đại, nam nhân tốt thật sự quá ít, vậy nên mới khiến nàng quá hai mươi lăm, vẫn độc thân như cũ, chỉ có một lần thân thiết, cũng bởi vì xú nam nhân kia, lúc ăn cơm với nàng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm bạn khuê mật vạn người mê của nàng đến chảy nước miếng, khiến nàng đạp hấn một cước dưới gầm bàn.

Từ đó về sau, cuộc sống bi ai, không còn ai thân thiết.

Đừng thấy bên ngoài nàng không vội, trong lòng lại như lửa đốt đây, tuổi xuân trôi qua, không có nam nhân tốt thương yêu, thua thiệt.

Nhưng đời này lại khác.

Mấy ngày trước nàng còn chưa tỉnh táo, mới vừa rồi bị Úy Vân Nhạc âm ỉ, biểu hiện của Thượng Quan Tễ Nguyệt quả thực có thể đạt được một trăm hai mươi điểm.

Nam nhân cực phẩm như vậy, không theo đuổi chính là đồ ngốc.